

ОКРЕМА ДУМКА

судді Конституційного Суду України Сліденка І.Д. стосовно Рішення Конституційного Суду України (Другий сенат) у справі за конституційними скаргами Данилюка Степана Івановича та Литвиненка Олексія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

Зважаючи на наявність Рішення Конституційного Суду України (Другий сенат) від 13 грудня 2019 року № 7-р(II)/2019 у справі за конституційними скаргами Данилюка Степана Івановича та Литвиненка Олексія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (далі – Рішення), прийнятого формальною більшістю від фактичного складу Конституційного Суду України;

констатуючи той факт, що застосовані методологія і аргументація та визначена на їх основі Конституційним Судом України абстрактно-теоретична неконституційність положення частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (далі – Закон) мають відверто суб’єктивний та очевидно відносний характер;

усвідомлюючи необхідність субстанційно-онтологічного аналізу для визначення помилок, недоліків, недосконалостей та загроз, які містяться у Рішенні;

користуючись правом на окрему думку, наданим статтею 93 Закону України „Про Конституційний Суд України“;

вважаю за необхідне висловити **заперечення** щодо застосованої концепції та резолютивної частини Рішення.

Заперечення щодо концепції Рішення

Концепція Рішення базується на тому, що:

а) „положення Закону звужує зміст та обсяг прав працівників прокуратури“;

б) „стале забезпечення фінансування судів з метою створення належних умов для їх функціонування потребує також сталого фінансування органів прокуратури“;

в) „... шляхом скасування підстав для перерахунку призначеної пенсії...“.

Ці три концептуальні засновки були покладені в основу висновку про невідповідність оспорюваного положення Закону Конституції України.

Однак при цьому Конституційний Суд України проігнорував такі аргументи:

1. Жодне з положень Конституції України не містить прав працівників прокуратури в контексті вимог Закону України „Про Конституційний Суд України“. Тобто конструкція „права працівників прокуратури“ в Рішенні не відповідає дійсності.

2. „Перерахунок пенсій“ як причина та предмет звернення до Конституційного Суду України не є правом ні з точки зору Конституції України, ні з точки зору Закону. Тобто суть Рішення – „перерахунок пенсій працівникам прокуратури“ – не відповідає вимогам конституційної скарги, визначеним Конституцією України та Законом України „Про Конституційний Суд України“, які передбачають можливість звернення до Конституційного Суду України фізичних і юридичних осіб у випадку порушення їх конституційних прав.

3. Природа конституційної скарги в Україні корелюється з параметрами цього інституту, визначеними Конституцією України та Законом України „Про Конституційний Суд України“. Серед іншого у статті 55 цього закону встановлено, що конституційна скарга дає можливість захистити гарантовані Конституцією України права людини. Перерахунок пенсій працівникам прокуратури не гарантований жодною статтею Конституції України.

4. Концептуальний висновок Конституційного Суду України про еквівалентність статусу суду і прокуратури в контексті фінансування, з перенесенням його на статус працівника прокуратури, урівнює його зі статусом судді, що є і логічною, і правовою сваволею.

5. Отже, Конституційний Суд України захистив специфічну можливість з перерахунку пенсій для публічних осіб – працівників прокуратури. Тоді як Закон України „Про Конституційний Суд України“ передбачає захист фізичних

і юридичних осіб у випадку порушення їх гарантованого Конституцією України права.

6. Даний конфлікт повинен був вирішуватися у межах конституційного подання уповноважених суб'єктів щодо конституційності цих положень.

7. Рішенням Конституційний Суд України деформував і змінив природу конституційної скарги, перетворивши її на справу, передбачену пунктом 1 частини першої статті 7 Закону „Про Конституційний Суд України“.

Заперечення щодо концепції та резолютивної частини Рішення

Таким чином, резолютивна частина Рішення є недоведеною в контексті конституційної скарги.

Суддя
Конституційного Суду України

І. Д. СЛІДЕНКО